

POSTANOWIENIE

28 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 28 grudnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M.W.
przeciwko U. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej U. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z 14 czerwca 2022 r., III Ca 401/21,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od U. spółki akcyjnej w W. na rzecz M.W. 2700 złotych zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 czerwca 2022 r. Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Sosnowcu z 14 grudnia 2020 r., którym zasądzono na rzecz powoda 70 000 zł wobec stwierdzenia nieważności zawartej między stronami umowy ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym.

Skargę kasacyjną na powyższe rozstrzygnięcie wniosła pozwana, powołując się we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł m.in. o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności w postaci zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze jest możliwa do zauważenia *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego o charakterze elementarnym, polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Do wykazania oczywistej zasadności skargi powinno wystarczyć jedno konkretne twierdzenie, jedna stanowcza, przekonująca od razu teza, wskazująca racje podważające rozstrzygnięcie poddane krytyce i zaskarżeniu (zob. postanowienie SN z 17 grudnia 2019 r., IV CSK 307/19).

Wskazanych wymagań nie spełnia skarga złożona w niniejszej sprawie. W szczególności nie jest uprawniona teza o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w związku z tym, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego

wyroku nie odniósł się szczegółowo do wszystkich zarzutów apelacji. Naruszenie przez sąd drugiej instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia (aktualnie uregulowanych w art. 327¹ k.p.c. oraz art. 387 § 2¹ k.p.c.) jedynie wyjątkowo może stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną, co ma miejsce, gdy wskutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej (tak np. postanowienia SN z 16 listopada 2022 r., I CSK 2887/22, i z 24 maja 2022 r., I CSK 1434/22). Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wskazuje na istnienie uchybień konstrukcyjnych, które uniemożliwiają jednoznaczne określenie podstawy faktycznej sprawy i stanowiska prawnego przyjętego w sprawie przez Sąd Okręgowy. W związku z tym nie ma podstaw dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na oczywistość naruszeń art. 387 § 2¹ k.p.c.

Za oczywistą zasadności skargi kasacyjnej nie przemawia także powołanie się przez skarżącą na naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 382 k.p.c. W tym względzie twierdzenia strony skarżącej sprowadzają się bowiem do – niedopuszczalnej ze względu na art. 398³ § 3 k.p.c. – polemiki z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez Sąd drugiej instancji oraz dokonaną przez tenże Sąd oceną dowodów.

Mając na względzie powyższe argumenty, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

W przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

(E.M.)

[ms]

